

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Opvs De Iudiciis Divinis, Qvae Devs In Hoc Mvndo Exercet

Accessit index concionatorius in omnes totius anni dies Dominicos & Festos, ab ipso Auctore confectus

Stengel, Georg

Ingolstadii, 1651

10. Apostolorum patrocinium sortiendi exemplum & antiquitas in S. Andrea Apostolo, repudiato quidem, & tamen propitio.

urn:nbn:de:hbz:466:1-45653

Mayr. in Ca.
lend. B. Vir-
gin. 4. die
Febr.

mus Arragoniæ rex Iacobus, cuius mater, cum dubia esset, quoniam Apostolorum nomine filium suum deberet insignire, consilium cepit, forti iudicium vel indicium permittere. Duodecim itaque curavit cereos fundi æquali pondere & magnitudine. Singulis cereis, alicuius Apostoli nomen inscripsit, vel in schedâ adiecit. Eos omnes pariter in honorem Apostolorum accendi iussit, addita conditione, ut cuius Apostoli cereus diutiùs arsurus esset, eius nomen filius sortiretur. Diutiùs arsit cereus Iacobi. Indicatum est igitur, ex Dei voluntate, vocandum esse Iacobum. Quod & factum est: neque sine emolumento. Nam hic postea Iacobus & regnum Hispaniæ, & religionem Catholicam, & honorem D. Iacobi mirificè propagavit. Plausum tulit fructumque hic modus sortiendi: quia nullum periculum erat, quicumque Apostolus in patronum eligeretur. Quare eo superstitionem suam tueri non possunt stultæ illæ mulierculæ, quæ, in die Fidelium animarum, tot cereos accendunt, quos liberos habent, eamque prolem, cuius cereus citiùs absumitur, sibi persuadent citiùs morituram; quasi Deus, qui vult hominibus horam mortis esse incertam, illam cereis reuelaret. Sed rectè eiusmodi matres sua curiositas plectit, semper enim postea anxie metuunt, quod superstitiosè crediderunt.

X.

Cæsar. lib. 8.
Mirac. c. 56.

Istam porrò Sanctos sortiendi consuetudinem non novam esse, docetur eo argumento, quia, ante annos plus quàm quadringentos, eius consuetudinis meminit Bernardi æqualis, & ex eodem ordine, Cæsarius Heisterbachiensis, cuius hæc sunt. *Consuetudo est maximè prouincia nostra matronis, ut tali sorte specialem sibi Apostolum eligant. In duodecim candelis duodecim Apostolorum nomina, singula in singulis scribuntur, quæ à sacerdote benedicta aliarum simul imponuntur. Accedens verò femina, cuius nomen per candelam extrahit, illi plus ceteris & honoris, & obsequij impendit. In hunc modum cum quadam matrona S. Andream extraxisset, & non ei placuisset, repositâ candelâ alium habere voluit, sed iterum idem occurrit. Quid plura? tandem traxit sibi placentem, cui cum multum exhibuisset obsequij, per omnes dies vite, & ad extrema perueniens esset moritura, non illum, sed B. Andream sibi assistere vidit. En, inquit, ego sum ille despectus Andreas. Ex quo colligitur, quod nonnunquam Sancti etiam ultro se ingerant humane deuotioni. Quod cur faciant, etsi inter arcana Dei sit habendum, tamen etiam bonitati eorum ascribi potest, ut qui vel spernentes se, non spernant, immo benefacere his, qui oderunt illos, possunt.*

los possint. Quanto autem magis diligentes se diligunt, & cultoribus suis patrocinantur? Neque præiudicium fit alijs, si vnus altero colatur impensius; non enim idcirco hic sanctior, aut ille impotentior censetur, in adminiculando; sed cum vniuersim omnes, tanquam *nimis honorati amici Dei*, tum in Litanij, tum in alijs precibus inuocentur; vnus eligitur alterū ab hoc, alius ab alio, vt etiam peculiariter colantur, perque hunc peculiarem affectum Mundo magis innotescant. Cum autem etiam in magnis aulis aut conuiujs, etsi omnes serui conuiujs omnibus honorem exhibeant, tamen alius huic, alij alius astare seruireque iubeatur; cur nō & diuina sapientia Sanctis suis prouideat seruos & seruis Sanctos peculiare? Imō puidet. Hinc vel ab ipsis Sanctis Sancti aliqui præcipuo amore atq; honore culti fuere. Sic culti sunt, à S. Basilio & fratre Nysseno, Martyres quadraginta; itémque Theodorus. Sic cultus est à Chrysofomo Paulus, ab Augustino Stephanus, à Gregorio Andreas, ab alijs alij. Neque putandum est, esse inter Sanctos æmulationem; nullus alteri inuidet; nullus existimat, se iniuria affici, quando alter honoratur. Alioqui etiam Ecclesia nullam auderet orationem ad D. Martinum fundere, ne D. Georgius offenderetur; aut, cum S. Nicolai festum celebrat, metuendum esset, ne S. Dionysius læderetur. Certè multi beneficio obstricti videntur, vt vnum Sanctum præ alio venerentur. Cur enim S. Benedictum PP. Benedictini, S. Bernardum Bernardini, S. Franciscum Franciscani, S. Dominicum Dominicani, S. Norbertum Norbertini, & qui S. Ignatij instituta sequuntur, S. Ignatium peculiaribus obsequijs non venerarentur? Colit quisque ducem suum, eumque meritò censet honorandum, quem ei Deus dedit imitandum. Dare autem solet, non modò per vocationem, sed etiam per sortem.

Cuius rei exemplum, in vita quoque S. Elifabethæ, quæ postea Lantgrauij fuit vxor, legimus. Illa D. Ioannem Apostolum, præter ceteros, charum, sibi, patroni loco, delegerat, imitata pietatem Christianorum (vt refert Iacobus Montanus Spirensis) quibus singularim eligere aliquem è cœtu Apostolico, quem familiaris clientum more colant, consuetudo est. Ne tamen electionis euentu (vt assolet) incerto, quia sorte agebatur, alium, quàm Ioannem nancisceretur, præmissa ad Deum prece, effecit, vt quem summopere volebat, semel iterumq; ac tertio sortiretur. Cuius voti compos effecta, adeò dilexit coluitq; adeptū,

Vn

vt ob

XI.
Surius 19.
Nouemb.